

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **První novinová společnost a.s.**, IČ 45795533, se sídlem Paceřická 1/2773, Praha 9, zast. Mgr. Davidem Vosolem, MBA, advokátem, se sídlem Ovocný trh 1096/8, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Česká pošta, s.p., se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí rady žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. ČTÚ-35 513/2017-603, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2020, č. j. 6 A 11/2018 - 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím předsedy rady žalovaného ze dne 5. 5. 2017, č. j. ČTÚ-7 312/2014-606/CII. vyř., byla osobě zúčastněné na řízení uložena povinnost uzavřít s žalobkyní Dodatek č. 1 ke Smlouvě o přístupu k poštovní infrastruktuře minimálně ve specifikovaném rozsahu, a to do 30 dnů ode dne obdržení písemné výzvy žalobkyně. Rozhodnutím rady žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. ČTÚ-35 513/2017-603, bylo na základě rozkladů žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení opraveno drobné formální pochybení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ve zbývajících částech byly tyto rozklady zamítnuty a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Usnesením ze dne 3. 8. 2020, č. j. 6 A 11/2018 - 114, Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) podle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl žalobu žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí o rozkladech, neboť jím nebylo rozhodováno o veřejných subjektivních právech osob, nýbrž o sporu vyplývajícím ze vztahů soukromého práva. K přezkumu těchto rozhodnutí tak nejsou příslušné správní soudy, nýbrž soudy rozhodující ve věcech občanskoprávních. Zároveň městský soud žalobkyni poučil o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu k obvodnímu (okresnímu) soudu.

[3] Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní uplatnil podrobnou argumentaci, kterou v závěru shrnul tak, že vzhledem k převažující veřejnoprávní povaze právní úpravy uzavírání smluv o přístupu k poštovní infrastruktuře, její podobnosti s právní regulací propojení sítí v oblasti elektronických komunikací a přístupu k fyzické infrastruktuře uvnitř budovy, v jejímž rámci se žaloby proti správním aktům podávají ve správním soudnictví, jakož i s ohledem na ryze pragmatické skutečnosti, je zřejmé, že přezkum žalobou napadeného rozhodnutí přísluší správním soudům, a nikoliv soudům civilním. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s usnesením městského soudu a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

[5] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření poukázala na skutečnost, že ji městský soud nevyrozuměl o probíhajícím řízení a nejednal s ní jako s osobou zúčastněnou na řízení. Co se podstaty věci týče, ztotožnila se osoba zúčastněná na řízení s názorem stěžovatele o převaze veřejnoprávních prvků žalobou napadeného rozhodnutí.

[6] Podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou*. Toto ustanovení se přiměřeně užíje i v řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá z § 120 s. ř. s.

[7] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 - 52, dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s., a taková kasační stížnost musí být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 téhož zákona. V tomto judikátu zároveň rozšířený senát s poukazem na civilistický koncept subjektivní nepřipustnosti mimořádného opravného prostředku, který lze aplikovat i v soudním řízení správním, dovodil, že pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává, ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpriznivější. Žalovaný správní orgán jako vykonavatel veřejné moci nehájí v řízení před správním soudem svá subjektivní práva a jeho úkolem je obhájit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. I správní orgán jako účastník řízení před krajským soudem však může utrpět újmu, takže i u něho lze poměřit nejpriznivější výsledek, který pro něj krajský soud mohl založit svým rozhodnutím, s jeho skutečně založeným výsledkem.

[8] Relevantní újmu však podle uvedeného judikátu nelze z pohledu žalovaného shledat při zamítnutí žaloby jako pro něho obecně nejpriznivějšího možného výsledku každého soudního sporu, ale ani u jiného skončení soudního řízení, aniž by bylo žalobě, byť jen z malé části, vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním kromě usnesení o zastavení řízení také usnesení o odmítnutí žaloby. Pokud se odhlédne od možnosti úspěchu v části žalobního nároku, lze totiž ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu, jímž se řízení končí, rozlišit z hlediska žalovaného v zásadě jen dvě právní rozdílné situace, a to že je žalobě vyhověno, nebo nikoliv. Nevyhoví-li krajský soud žalobě, ať již

pokračování

z důvodů procesních či meritorních, neděje se z právního hlediska nic ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu, a to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo, se specifickou výjimkou spočívající v zastavení řízení z důvodu uspokojení navrhovatele.

[9] V posuzované věci městský soud žalobu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl, neboť dospěl k závěru, že se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Usnesením o odmítnutí žaloby krajský soud z procesních důvodů žalobě nevyhověl, v důsledku čehož zůstalo žalobou napadené rozhodnutí nedotčeno a stěžovatel neutrpěl v řízení před městským soudem žádnou újmu. Ta by mu naopak mohla vzniknout za situace, kdyby městský soud ve shodě s kasačními námitkami učinil závěr o převažující veřejnoprávní povaze rozhodnutí rady stěžovatele o odvolání a po jeho meritorním posouzení by jej zrušil. Stěžovatel se tak v podstatě dovolává jiného výsledku žalobního řízení, který je pro něho potencionálně méně příznivý než výsledek skutečný a který mu může z právního hlediska způsobit újmu. Pro stěžovatele, jehož rada vydala žalobou napadené rozhodnutí, bylo proto za dané procesní situace objektivně nejpříznivějším výsledkem řízení před městským soudem odmítnutí žaloby s poučením žalobkyně o možnosti podání žaloby podle části páté občanského soudního řádu k věcně příslušnému soudu. I v tomto případném řízení vedeném před civilním soudem sice může být rozhodnutí rady stěžovatele o odvolání dotčeno, nicméně z hlediska oprávněnosti správního orgánu podat kasační stížnost je podstatné porovnání jím požadovaného výsledku řízení ve správním soudnictví s dosaženým výsledkem, který je však pro něho příznivější, s ohledem na okolnosti případu objektivně nejlepší a nezpůsobující mu žádnou újmu.

[10] S ohledem na všechny tyto skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel jako správní orgán je osobou zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti proti usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby, a proto tuto kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[11] Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl k stížnostním námitkám ani k vyjádření osoby zúčastněné na řízení zabývat zákonností napadeného usnesení městského soudu a jemu předcházejícího žalobního řízení.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť toto právo by jí podle ustanovení § 60 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. příslušelo pouze v případě náhrady nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což se v daném případě nestalo.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. května 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu